

Full diocesà

12 d'octubre del 2014

p5 – Any Jubilar de Santa Teresa de Jesús

p6 – Reaccions a la retirada de la llei de l'avortament

El rostre de les missions

Ha estat una de les notícies d'aquest estiu. El sacerdot Miguel Pajares, missioner espanyol de l'Orde de Sant Joan de Déu, ha estat el primer europeu mort pel terrible virus de l'èbola. Havia contret la malaltia després d'haver estat cuidant el director de l'hospital on treballava, a Monròvia (Libèria), que també va morir d'èbola.

És un rostre més de les missions catòliques, un grup d'hommes i dones, submergits en la misericòrdia en les zones més oblidades, marginals del nostre món, com aquests països africans afectats per aquesta epidèmia. L'amor i el lliurament d'aquests germans nostres necessiten tot el nostre suport, ara que estem a les vigílies del Domund 2014.

Miguel Pajares no volia pas tornar a Espanya; van ser els

seus superiors qui li van demanar que tornés. Ell volia quedar-se amb els seus malalts a l'hospital, amb totes les persones desesperades que viuen a la seva estimada Libèria. No va tenir por de donar-se del tot, amb el perill d'identificar-se com una víctima més, contraient la malaltia que el va portar a la mort, com finalment va passar.

Els missioners, amb el seu exemple de caritat evangèlica feta paraula i vida, deixen molt alt el nom de l'Església catòlica. Diu-menge vinent, el Domund, és un dia per a pregar per les missions, perquè sorgeixin noves vocacions per a portar l'Evangelí fins als confins de la terra, i també perquè hi col·laborem econòmicament. Molts missioners, anònims, com Miguel Pajares fins al dia que va contraure l'èbola, ens ho agrairan.

«A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles»

Diumenge XXVIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

(25,6-9)

Salm responsorial

Viuré sempre a la casa del Senyor.

(Salm 22)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

(4,12-14.19-20)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El

rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.

»[Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: Company, com és que has entrat sense vestit de festa? Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.]

(22,1-14)

«El Senyor
eixugarà les
llàgrimes de tots
els homes i
esborrarà l'oprobri
del seu poble
arreu de la terra.
Ha parlat el Senyor»

El banquet

Mn. Marc Majà i Guiu

«Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces.» Així expressa sant Pau la seva confiança plena en Crist, poc abans d'acomiar-se, en la seva carta als cristians de Filips. En efecte, unit a Jesús, l'apòstol es veu capaç d'afrontar el que sigui: privacions i abundància, menjar bé i passar fam.

Tant de bo que també nosaltres poguéssim dir el mateix que sant Pau i, sobretot, dir-ho amb la seva convicció!

És cert, però, ens costa. Tantes coses dificulten que, unint-nos a Crist, ens sentim confiats i a punt per al que sigui. Precisament per això, en l'oració col·lecta de la missa d'avui resem així: «Que la vostra gràcia, Senyor, ens precedeixi i ens acompanyi sempre i ens faci sol·lícits i constants en la pràctica del bé.»

És a dir, demanem que l'ajuda de Déu (la seva gràcia) ens obri el camí i ens vagi al davant (ens precedeixi), estigui al nostre costat (ens acompanyi) i deixi al darrere nostre fruits de conversió (la pràctica del bé). Així és com podrem viure, en tota circumstància, confiats en Déu i a punt per al que sigui.

On trobar aquesta gràcia de Déu? On demanar-la?

L'Escriptura ens ensenya que la vida eterna és com un banquet preparat per Déu, on ell mateix ens convida i ens espera. Aquest banquet, però, s'anticipa i es pot preguer ja en aquest món. Ell vol alimentar-nos ja aquí, per fer-nos participar de la seva força, del seu amor, i així viure el cel a la terra. Aquesta és la invitació, plena d'amor comprometedor, que ens fa Jesús en l'evangeli d'avui. Acollim-ho i diguem-li «sí».

La imatge

«El banquet de noces» (1623). Jan Brueghel el Vell. Museu del Prado.
Jesús compara el Regne de Déu a un convit que un rei fa per les noces del seu fill. Som invitats a la festa. Ja ara ens vol fer tastar la joia de l'amor de Déu. La crida és universal, la condició és que ens revestim de Crist.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle A

—La Mare de Déu del Pilar
—Sant.Serafí, religiós (1540-1604)
—Sant Guifré, bisbe (674-709)
Isaïes 25,6-10a / Salm 22 / Filipencs 4,12-14.19-20 / Mateu 22,1-14

13 dilluns

—Sant Eduard, rei (1002-1066)
Gàlates 4,22-24.26-27.31-5,1 / Salm 112 / Lluc 11,29-32

14 dimarts

—Sant Calixt, papa i màrtir (155-222)
—Santa Fortunata, màrtir (c281-c298)
Gàlates 5,1-6 / Salm 118 / Lluc 11,37-41

15 dimecres

—Santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església (1515-1582)
Eclesiàstic 15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30

16 dijous

—Sant Galderic, pagès (830-900)
—Santa Hedvig, religiosa (1180-1243)
—Santa Margarida Maria Alacoque, verge (1647-1690)
Efesis 1,1-10 / Salm 97 / Lluc 11,47-54

17 divendres

—Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i màrtir (?107)
Efesis 1,11-14 / Salm 32 / Lluc 12,1-7

18 dissabte

—Sant Lluc, evangelista
2 Timoteu 4,10-17b / Salm 144 / Lluc 10,1-9

Antoni Maria Bausili, un home fidel

Redacció

Una llarga trajectòria, la de Mn. Antoni Maria Bausili i Bas, natural d'Igualada, que ens va deixar el passat 11 de setembre a l'edat de vuitanta-cinc anys i pràcticament seixanta de sacerdot. Un servei sacerdotal que ha passat per Moià, Manresa, Monistrol de Calders, Rubió i Castellolí... Darrerament era el rector d'Òdena i l'Espelt, així com capellà de l'Hospital d'Igualada. Era també el president de la Fundació Sant Crist d'Igualada, entre altres activitats que va mantenir fins als darrers dies de la seva vida.

Devot de la Mare de Déu de Lurdes, hi va pelegrinar amb fe durant decennis. Home fidel a les seves obligacions, home de pregària, piadós, zelós dels seus apostolats. Treballador, d'un cor net i dotat d'un sentit de l'humor molt característic. Fa poques setmanes se li havia detectat una greu malaltia, sense curació, que ell va acceptar amb visió sobrenatural. Es va preparar per a la mort perfectament. «Com serà el cel?», es preguntava tres dies abans de morir. Al cel sia.

Mn. Ramon Boixader i Saus

Mn. Fèlix Guàrdia

El dia 15 de setembre es va omplir totalment l'àmplia església parroquial de Sant Joan de Vilatorrada per a les exèquies de Mn. Ramon Boixader. Era una mostra del gran afecte que li tenien els seus feligresos i amics.

Havia nascut a Borredà l'any 1931. Després dels estudis al Seminari de Vic, va ser ordenat prevere en 1955. Va ser vicari de Sant Pere de Torelló en aquell temps en què els vicaris eren els aglutinadors de les activitats parroquials, sobretot entre el jovent. Encara el recorden.

Molt aviat, però, va ser nomenat ecònom de Fals, una parròquia rural del Bages. Més tard, de la Sagrada Família de Manresa, situada en un barri eminentment popular. Després va ser rector de Sant Joan de Vilatorrada, població veïna de Manresa, marcada per les indústries i per la forta immigració. També va tenir cura de Rajadell i de Monistrollet, dues parròquies petites de la comarca.

Va ser sempre home d'un tarannà molt proper, tant amb la gent de pagès com amb la gent senzilla de barriades obreres. Va mostrar una gran sensibilitat per les qüestions socials en uns temps de fortes tensions.

Durant una trentena d'anys va simultaniejar les tasques parroquials amb la direcció espiritual del col·legi de les Germanes Dominiques de Manresa, mantenint així el contacte amb el jovent, com en el seu temps de vicari.

Una qüestió que li va donar molts maldecaps va ser la construcció de l'església parroquial. L'antic temple, que ja s'havia quedat petit, presentava símptomes de degradació deguts a una fonamentació deficient que feia inviable una restauració. Podeu imaginar els problemes d'haver d'utilitzar locals provisionals, de planejar projectes, de finançar les obres, etc. Ara ha pogut deixar una església gran, acollidora i lluminosa, on el poble, agraït, li ha donat l'últim adéu.

Comença l'Any Jubilar de Santa Teresa de Jesús

Redacció

Per mandat del sant pare Francesc, la Penitenciària Apostòlica ha declarat a Espanya Any Jubilar de Santa Teresa de Jesús el període que va del 15 d'octubre del 2014 al 15 d'octubre del 2015, amb les gràcies atorgades a aquesta joiosa efemèride en què se celebra el V Centenari del naixement de la santa carmelita d'Àvila, reformadora del Carmel i doctora de l'Església universal, i el IV Centenari de la seva beatificació.

Condicions per a obtenir la indulgència plenària

Segons recorda el decret del 24 d'abril del 2014 de la Penitenciària Apostòlica, la indulgència plenària es concedeix als fidels veritablement penedit, amb les condicions de costum (confessió sacramental, sagrada comunió eucarística i pregària per les intencions del Sant Pare), que visitin en el seu pelegrinatge alguna catedral, temple o santuari jubilar i allí assisteixin a al-

gun ritu sagrat o, almenys, preguin durant un temps suficient davant alguna imatge de santa Teresa, solemnement exposada, acabant amb la pregària del parenostre, credo, invocació a la Verge Maria i a santa Teresa de Jesús.

Aquells qui es trobessin impeditos per causa de l'edat o la malaltia podran igualment obtenir la indulgència plenària si, penedit, dels seus pecats i amb el propòsit de realitzar al més aviat possible les tres condicions de costum, davant alguna imatge de santa Teresa de Jesús s'uneixen espiritualment a les celebracions jubilaris o pelegrinatges i resen el parenostre i el credo, oferint els dolors i les molèsties de la pròpia vida.

Temples jubilaris a la nostra diòcesi de Vic

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, ha declarat els següents temples jubilaris: la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, la Col·legiata

Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, la Basílica de Santa Maria d'Igualada, l'església del Monestir de Carmelites Descalces de Jesús, Maria, Josep i Teresa de Vic i l'església del Monestir de Carmelites Descalces de Sant Josep i Santa Teresa d'Igualada-Jorba.

El bisbe recorda que «és una bona ocasió per a oferir, amb vista a obtenir el perdó diví i la gràcia santificant, una intensa catequesi sobre el sagrament de la penitència. Per tal de facilitar-ne la pràctica, mostrin-se els preveres, com sempre, amb generosa disponibilitat per a impartir el sagrament de la reconciliació i administrar la sagrada comunió als malalts».

De la pregària de l'Any Jubilar

«Com Teresa de Jesús, mestra d'espiritualitat, ensenyeu-nos a pregar i a dit de tot cor: "Vostra sóc, Senyor, he nascut per a vós, què maneu fer de mi?"»
Amén.

Defensar la vida humana és tasca de tots

Nota de la CCXXXIII Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola

1. Davant el debat obert amb motiu de la retirada per part del Govern de l'«Avantprojecte de Llei per a la protecció de la vida del concebut i dels drets de la dona embarassada», la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola desitja de nou fer sentir la seva veu. La vida humana és sagrada i inviolable i ha de protegir-se des de la concepció fins a la seva fi natural. En aquesta defensa ocupen un lloc privilegiat els més febles: aquells que, havent estat ja concebuts, no han nascut encara. La ciència prova que des del moment de la concepció hi ha un nou ésser humà, únic i irrepetible, diferent dels pares.

2. No es pot construir una societat democràtica, lliure, justa i pacífica si no es defensen i respecten els drets de tots els éssers humans, fonamentats en la seva dignitat inalienable, i, especialment, el dret a la vida, que és el principal de tots.

3. Protegir i defensar la vida humana és tasca de tots, principalment dels governs. Espanya continua essent, per desgràcia, una trista excepció, en arribar fins i tot a considerar l'avortament com un «dret». En aquest sentit és especialment greu la responsabilitat dels qui, havent inclòs entre els seus compromisos polítics la promesa d'una llei que minorava una mica la desprotecció de la vida humana naixent que existeix en la vigent normativa de l'avortament, han renunciat a tirar-la endavant per suposats càlculs polítics. Hi ha béns, com el de la vida humana, que són innegociables.

4. És cert que l'existència humana no està lliure de dificul-

tats. L'Església coneix bé els sofriments de moltes persones a les quals s'esforça a ajudar a tot el món amb l'exercici de la caritat, que és el distintiu dels deixebles de Jesús (cf. Jn 13, 35), de què donen testimoni tantes persones i institucions eclesials. Però també és veritat que, com ens adverteix el papa Francesc, encara hem de fer més «per acompanyar adequadament les dones que es troben en situacions molt dures, en què l'avortament se'ls presenta com una ràpida solució a les seves profundes angoixes» (EG, 214). A tal fi estan dedicades moltes associacions eclesials i civils, a les quals volem donar suport, al mateix temps que demanem a les administracions públiques un esforç més generós en polítiques eficaces d'ajuda a la dona gestant i a les famílies.

5. D'altra banda, no és moment, per difícil que pugui semblar, per a la desesperança i el desencantament democràtic davant revessos legislatius. Al contrari, són nombrosos els voluntaris i les organitzacions de suport a la vida, promoció de la dona i solidaritat amb els més necessitats de la societat, els quals ens animen a seguir endavant, estenent la civilització de l'amor i la cultura de la vida, i a abraçar sense condició tothom, especialment els qui més sofreixen, com són els més pobres, els immigrants, els aturats, els sense-sostre, els malalts i tots aquells, en definitiva, que es troben en les perifèries socials i existencials. I, per descomptat, acompanyar sense descans les mares embarassades perquè, davant qualsevol dificultat, no optin per la «solució» de la mort i triïn sempre el camí de la vida [...].

L'article

Tres prohoms solsonins

Climent Forner

La *Revista Catalana de Teologia*, l'any passat, va dedicar dos volums del seu núm. 38 al Dr. Josep Perarnau i Espelt, prevere solsoní resident a Barcelona, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i doctor «honoris causa» per la Universitat de Barcelona; és una miscel·lània molt interessant, amb articles d'una quarantena d'autors de casa i de fora que exalten l'homenatjat sobretot per la seva obra d'investigació i recerca teològica de textos catalans antics. Quina aportació més gran, la de Perarnau, a la història de l'Església i a la cultura catalana!

Nascut a Avinyó (Bages, 1928), ben aviat la seva família es traslladà a Puig-reig (Baix Berguedà) per motius de treball. Primers estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona (1940-1952); posteriors, a Salamanca, Roma i Munic. Ordenació sacerdotal (31 de maig de 1952), al Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona. L'any 1962, el Dr. Josep Pont i Gol, bisbe de Sogorb-Castelló, que ja havia estat professor seu a Solsona, el crida de secretari i és al seu costat que, juntament amb Mn. Antoni Deig i Clotet (encara no bisbe), viurà molt de prop el Concili Vaticà II estudiant-ne i publicant-ne tots els documents (en català i en castellà), fins a convertir-se en un especialista de primera sobre el Concili. Aquests estudis, però especialment els dedicats a Ramon Llull, el beat mallorquí (1232/33 – després de 1315) que ha redimit de totes les falses heretgies de què fou acusat per l'inquisidor Nicolau Eimeric i que l'han privat fins ara de ser proclamat sant; i també els que versen sobre Arnau de Vilanova, Francesc Eiximenis, sant Vicenç Ferrer i altres escriptors medievals, així com sobre l'eminent teòleg més actual, Bartomeu M. Xibert, fan de Perarnau un dels nostres savis contemporanis de la categoria de Coromines, Batllori, Riquer... Això que és procedent del terròs, d'una diòcesi predominantment rural com la solsonina, la més petita de Catalunya. Sempre m'he enorgullit d'haver estat condeixeble i amic seu.

Com n'he estat també d'un altre il·lustrat, per bé que molt menys prolífic: Mn. Jordi Mas i Antó, fill de Navàs (1928), canonge de Solsona. Mort aviat farà un any (29-12-1913), el mes que ve, si Déu vol, li dedicarem un homenatge com a bibliista, poeta i musicòleg –les seves tres facetes principals–, a la sala dels Sants Màrtirs del Palau Episcopal, sota els auspicis d'Òmnium Cultural del Solsonès i l'associació Amics de Mn. Jesús Huguet. Serà el disabte 29 de novembre, a les vuit del vespre.

I una última novetat bibliogràfica relacionada amb un altre savi eclesiàstic solsoní, Mn. Marià Grandia i Soler (1864-1929): els estudiosos Ramon Felipó i Maria-Pilar Perea acaben de publicar-ne la «Monografia lingüística de Vallcebre» (inèdita). Grandia era un filòleg, si bé amb idees discutibles.

El llibre

15 días con Pablo VI

Paul Poupard

S'acosta la beatificació de Pau VI, la setmana vinent, i és una bona ocasió per conèixer aquest pontífex tant important en el segle XX. El seu pontificat és inseparable del Concili Vaticà II, tant del seu desenvolupament com de la seva immediata aplicació. Segons el Cardenal Paul Poupard, tres paraules resumeixen bé el seu programa: consciència, renovació i diàleg de l'Església amb el món. En un temps molt convuls, el Papa Pau VI va renovar la litúrgia i la cúria, va predicar l'anunci universal de l'Evangelí (va visitar la Índia, Terra Santa, Colòmbia o les Nacions Unides), va treballar per la unitat dels cristians, el diàleg amb els no creients i la pau i la solidaritat.

"Abans de parlar cal escoltar la veu i el cor de l'home; comprendre'l i respectar-lo", (*Ecclesiam suam* número 33), un bon lema de la vida de Pau VI.

V Centenari del Naixement de Santa Teresa de Jesús

Romà Casanova, bisbe de Vic

Santa Teresa de Jesús naixia el 28 de març de l'any 1515 a Àvila. Per aquesta raó l'Església celebra, des de la data de la festivitat de santa Teresa d'aquest any, 15 d'octubre, fins a la mateixa data del pròxim, el cinquè aniversari del seu naixement. Ho fem de manera especial totes les diòcesis d'Espanya i tota la gran família carmelitana d'arreu del món. A nosaltres ens toca de prop, no sols per la influència de la santa castellana en la fe i en l'espiritualitat de tota l'Església, sinó també per la presència al nostre bisbat de dos monestirs de carmelites descalces: a Vic i a Igualada-Jorba.

A més, aquest centenari porta amb ell un any jubilar de perdó i misericòrdia. Per aquesta raó, amb les facultats que m'han estat donades per la Penitenciària Apostòlica per a aquesta diòcesi, he determinat que siguin temples jubilaris, a més dels temples dels monestirs de carmelites descalces de la nostra diòcesi, la catedral de Sant Pere de Vic i les basíliques de Santa Maria de la Seu de Manresa i de Santa Maria d'Igualada. En totes aquestes esglésies es podrà rebre la indulgència plenària cada dia, amb les condicions comunes i les pròpies d'aquest any jubilar. L'objectiu és apropar-se a la santedat insigne de santa Teresa de Jesús i amb ella recórrer el camí de la conversió per a viure amb més fidelitat la vocació cristiana.

Una ocasió per a llegir les obres de la reformadora del Carmel

L'any teresià és una ocasió molt bona per a llegir amb fruïció les obres de la santa reformadora del Carmel. En totes elles hi traspua l'experiència de vida intensa, en la recerca de la donació plena al Senyor. Per a ella, l'única perspectiva era la de «contentarle sólo a Él, y no a los hombres» (Vida, 10,5). Certament que el seu llenguatge no és pas fà-

cil per a nosaltres; però, si es fa l'esforç d'entrar-hi, hom trobarà la vivacitat d'aquella dona valenta i decidida que, des del que viu, vol donar a conèixer com en són, de grans, les misericòrdies de Déu a favor dels homes.

També fariem bé de conèixer una mica més de prop les carmelites descalces que tenim a la nostra diòcesi. La forma de vida que va néixer de santa Teresa perdura entre nosaltres en aquelles que malden per seguir-la amb fidelitat. Participar amb elles en la celebració de l'Eucaristia o en la litúrgia de les vespres seria una bona manera de copsar l'esperit viu de la santa reformadora. Tant de bo que, com a fruit d'aquest centenari, noies del nostre bisbat poguessin descobrir com el Senyor omple el cor de felicitat la qui es deixa enamorar per ell i viure en la donació de la vida carmelitana.

